

Zagreb, 7. listopada 2026. godine

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

putem

TRGOVAČKOG SUDA U ZAGREBU

Branimir Iveković, odvjetnik

Paula Kiš, odvjetnica*
Hrvoje Novak, odvjetnik*
Franka Marčina, odvjetnica*
Jakov Kević, odvjetnik*

*odvjetnik/ica u suradnji

Strossmayerov trg 8
HR-10000 Zagreb
Croatia

OIB: 47430273019
VAT No: HR47430273019

T +385 (0)1 482 8890
F +385 (0)1 482 8889
E office@ivekovic.eu
W www.ivekovic.eu

IBAN: HR2424020061140167860
SWIFT: ESBCHR22
Erste&Steiermärkische bank d.d.

Na poslovni broj: St-847/2025 (Pž-1520/2025)

Vjerovnik: **BKS Bank AG**, St. Veiter Ring 43, A-9020 Klagenfurt, Austrija, OIB: 95202348925, kao osnivač podružnice **BKS Bank AG, Glavna podružnica Hrvatska**, Rijeka, Mljekarski trg 3, zastupani po odvjetniku Branimiru Ivekoviću, Strossmayerov trg 8, HR-10000 Zagreb

Dužnik: **MAKSIM IV d.o.o.**, Maksimirska cesta 152 A, Zagreb, OIB: 76386705170

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE

e-Komunikacija

Sukladno čl. 387. *Zakona o parničnom postupku* (dalje: **ZPP**), poštujući rok iz čl. 388. st. 1. **ZPP**-a, a iz razloga iz čl. 385.a st. 1. i st. 2. **ZPP**-a, Tužitelj podnosi prijedlog za dopuštenje revizije protiv rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske (dalje: **Drugostupanjski sud** ili **VTSRH**) br. **Pž-1520/2026** od dana 25. kolovoza 2025. godine (dalje: **Drugostupanjsko rješenje (privitak br. 1.)**). Drugostupanjskim rješenjem je odbijena žalba Vjerovnika (**privitak br. 2.**) i potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu (dalje: **Prvostupanjski sud**) br. **St-847/2025** od dana 10. ožujka 2026. godine, kojom je potvrđen izmijenjeni plan restrukturiranja Dužnika (dalje: **Prvostupanjsko rješenje (privitak br. 3.)**). Drugostupanjsko rješenje objavljeno je na e-Oglasnoj ploči suda dana 4. rujna 2026. godine te se isto smatra zaprimljenim 12. rujna 2026. godine.

Member of Warwick Legal Network, an international association of independent law firms www.warwicklegal.com

1. UVOD

Pred Prvostupanjskim sudom Dužnik je pokrenuo predstečajni postupak zbog prijetee nesposobnosti za podmirenjem obveza. Prvostupanjski sud je dana 10. ožujka 2026. godine donio i objavio Prvostupanjsko rješenje kojim je potvrdio plan restrukturiranja Dužnika od dana 5. veljače 2026. godine (dalje: **Plan restrukturiranja**).

Vjerovnik je donošenjem Prvostupanjskog rješenja stavljen u izrazito nepovoljan i nerazmjern položaj naspram onog u kojem bi bio da Plan restrukturiranja nije potvrđen. Protiv Prvostupanjskog rješenja Vjerovnik je podnio Žalbu jer je usvajanjem Plana restrukturiranja Vjerovnik stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da Plana restrukturiranja nema i da se primijene isplatni redovi iz čl. 138. i 139. SZ jer je njime umanjeno Vjerovnikovo potraživanje.

U svojoj žalbi, Tužitelj je u bitnome pobijao Prvostupanjsku presudu iz razloga što:

- prekoračeni su rokovi za okončanje predstečajnog postupka iz SZ-a;
- vjerovnici nisu imali mogućnost očitovati se o naknadno dostavljenim podnescima;
- Prvostupanjski sud povrijedio je načelo jednakog položaja vjerovnika;
- Plan restrukturiranja prelazi granice razmjernosti i nužnosti;
- Prvostupanjski sud je propustio provesti test najboljeg interesa vjerovnika;
- postoje jasni indiciji da bi se vjerovnici, uključujući ovdje Vjerovnika, u stečajnom postupku namirili više od 10%.

Drugostupanjskom presudom odbijena je žalba Vjerovnika i potvrđeno Prvostupanjsko rješenje.

Vjerovnik podnosi ovaj prijedlog:

- (i) sukladno čl. 385.a st. 1. ZPP-a jer se njime iznose pravna pitanja koja su važna za odluku u ovom postupku, kao i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava u sudskoj praksi.

2. VAŽNA PRAVNA PITANJA (čl. 385.a st. 2. ZPP-a)

Vjerovnik iznosi sljedeća pravna pitanja za koja smatra da su važna za odluku u postupku i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, kao i za razvoj prava u sudskoj praksi, te ih u nastavku objašnjava:

- i) *Može li sud potvrditi plan restrukturiranja kojim je predviđeno namirenje vjerovnika samo u dijelu njihove utvrđene tražbine, uz otpis preostalog dijela, ako iz podataka sadržanih u samom planu restrukturiranja proizlazi da vrijednost imovine dužnika premašuje ukupan iznos tražbina vjerovnika te da bi vjerovnik, u slučaju da plan restrukturiranja nije potvrđen i da se primijene pravila o namirenju u stečajnom postupku, mogao ostvariti namirenje svoje tražbine u većem iznosu?*
- ii) *Može li sud odbiti prigovor vjerovnika da je planom restrukturiranja stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema, bez utvrđivanja odnosno ocjene*

vrijednosti imovine dužnika i očekivanog stupnja namirenja tog vjerovnika u slučaju provedbe stečajnog postupka?

3.1 Odnos aktive Dužnika i iznosa tražbina svih vjerovnika

a) Pravno pitanje

Može li sud potvrditi plan restrukturiranja kojim je predviđeno namirenje vjerovnika samo u dijelu njihove utvrđene tražbine, uz otpis preostalog dijela, ako iz podataka sadržanih u samom planu restrukturiranja proizlazi da vrijednost imovine dužnika premašuje ukupan iznos tražbina vjerovnika te da bi vjerovnik, u slučaju da plan restrukturiranja nije potvrđen i da se primijene pravila o namirenju u stečajnom postupku, mogao ostvariti namirenje svoje tražbine u većem iznosu?

b) Odluka u konkretnom sporu ovisi o rješavanju pravnog pitanja

Navedeno pravno pitanje važno je za odluku u konkretnom predmetu, ali istodobno i za jedinstvenu primjenu prava i ravnopravnost svih u njegovoj primjeni te za razvoj prava kroz sudsku praksu, jer se njime postavlja pitanje **sadržaja i načina provođenja testa kojim sud mora ocijeniti je li nesuglasni vjerovnik planom restrukturiranja stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi se nalazio da plan restrukturiranja nije potvrđen.**

Odredbom čl. 61. st. 4. SZ-a, propisano je da će sud, na prijedlog vjerovnika koji je planu pravodobno prigovorio, uskratiti potvrdu plana ako je taj vjerovnik planom restrukturiranja **stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema.** Prema st. 5. istoga članka, podnositelj mora takav nepovoljniji položaj učiniti **vjerojatnim**, dok st. 6. izričito omogućuje provođenje dokaza vještačenjem upravo radi utvrđivanja je li sudionik plana stavljen u takav lošiji položaj.

Već iz strukture navedene odredbe proizlazi da ocjena nepovoljnijeg položaja vjerovnika **nužno pretpostavlja usporedbu dvaju ekonomskih scenarija.**

Prvi scenarij predstavlja položaj vjerovnika prema potvrđenom planu restrukturiranja, odnosno iznos, rok i način namirenja koji mu plan daje.

Drugi scenarij predstavlja položaj istog vjerovnika u slučaju da plana nema, odnosno očekivano namirenje njegove tražbine primjenom pravila SZ-a koja bi se primjenjivala u slučaju stečaja i unovčenja dužnikove imovine.

Takvo tumačenje dodatno potvrđuje čl. 61.b st. 2. SZ-a, koji pretpostavku za dopuštenost žalbe protiv rješenja o potvrdi plana veže uz okolnost da vjerovnik učini vjerojatnim da je planom stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema i da se primijene isplatni redovi iz čl. 138. i 139. SZ-a. Upravo je takvo shvaćanje izrazio Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u rješenju Pž-1275/2026-2 od dana 8. travnja 2026. godine, navodeći da vjerovnik mora učiniti vjerojatnim da je planom stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema i da se primijene isplatni redovi za vjerovnike u stečajnom postupku.

Dokaz: rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. PŽ-1275/2026-2 od dana 8. travnja 2026. godine (u privitku)

Iz navedenog proizlazi da se zakonska sintagma "*da plana nema*" ne može promatrati apstraktno, nego zahtijeva utvrđivanje **konkretnog alternativnog scenarija** namirenja vjerovnika.

Navedeno je osobito važno u konkretnom predmetu jer je Planom restrukturiranja predviđeno da se Vjerovniku, kao i gotovo svim ostalim vjerovnicima na koje se plan odnosi, **otpiše 90% utvrđene tražbine**, dok bi se svega 10% tražbine namirilo tijekom razdoblja od pet godina. Istodobno, prema podacima koje je sam Dužnik iskazao u Planu restrukturiranja, **vrijednost njegove aktive daleko premašuje ukupan iznos tražbina svih vjerovnika**.

Naime, uvidom u Plan restrukturiranja, pod točkom 3. istog, utvrđena je vrijednost aktive imovine Dužnika za tekuću kalendarsku godinu u iznosu od **EUR 4.549.637,25**. Kad se to usporedi s ukupnim iznosom priznatih tražbina svih vjerovnika u visini od **EUR 2.261.212,01** (utvrđeno u zapisniku s ročišta o glasovanju održano dana 4. ožujka 2026. godine), jasno je da je Dužnik i bez otpisivanja bilo kojeg djela tražbina svih vjerovnika mogao podmiriti svoja dugovanja u cijelosti, a što bi se u stečajnom postupku vrlo vjerojatno i dogodilo.

Ako je, dakle, prema podacima sadržanim u samom Planu restrukturiranja, vrijednost imovine Dužnika takva da bi njezinim unovčenjem vjerovnici mogli ostvariti bitno viši stupanj namirenja od 10%, tada se postavlja pitanje **kako bi se uopće moglo zaključiti da Vjerovnik planom nije stavljen u lošiji položaj bez usporedbe tih dvaju iznosa namirenja**.

Svrha predmetne odredbe nije zaštititi vjerovnika samo od potpunog gubitka tražbine, nego osigurati da mu restrukturiranjem protiv njegove volje **ne bude nametnut ekonomski nepovoljniji rezultat** od onoga koji bi ostvario u relevantnom alternativnom scenariju.

Takvo tumačenje nije samo rezultat gramatičkog i teleološkog tumačenja odredaba SZ-a, već proizlazi i iz prava Europske unije koje je predmetnim odredbama implementirano u hrvatsko pravo.

Čl. 2. st. 1. t. 6. Direktive (EU) 2019/1023 definira **test najboljeg interesa vjerovnika** (*best-interest-of-creditors test*) upravo kao test prema kojem nijedan nesuglasni vjerovnik ne smije na temelju plana restrukturiranja biti u nepovoljnijem položaju od onoga u kojem bi bio u slučaju likvidacije ili u sljedećem najboljem alternativnom scenariju ako plan ne bi bio potvrđen. Čl. 10. st. 2. t. (d) zahtijeva da plan u slučaju nesuglasnih vjerovnika zadovoljava taj test.

Posebno je značajna uvodna izjava 52. Direktive prema kojoj se test smatra zadovoljenim ako nijedan nesuglasni vjerovnik planom **nije doveden u nepovoljniji položaj** od onoga u kojem bi bio u slučaju likvidacije, djelomične likvidacije, prodaje društva kao cjeline ili sljedećeg najboljeg alternativnog scenarija.

Stoga odredbe čl. 61. SZ-a treba tumačiti u skladu sa svrhom i sadržajem Direktive, odnosno na način da sud mora izvršiti **stvarnu ekonomsku usporedbu položaja nesuglasnog vjerovnika**. U protivnom bi zaštita iz čl. 61. st. 4. SZ-a bila izgubila pravni smisao i svrhu.

Naslovni sud još nije zauzeo jasno pravno shvaćanje o metodologiji provođenja testa iz čl. 61. st. 4.–6. SZ-a, odnosno o tome zahtijeva li ta odredba konkretnu usporedbu očekivanog namirenja vjerovnika prema planu s očekivanim namirenjem u stečajnom scenariju. To dodatno govori u prilog važnosti postavljenog pitanja za razvoj prava kroz sudsku praksu.

Shodno tome, odgovor na postavljeno pitanje nadilazi okolnosti konkretnog predstečajnog postupka. On određuje standard sudske kontrole svih budućih planova restrukturiranja kojima se nesuglasnim vjerovnicima nameće djelomičan otpis tražbina.

3.2 Ocjena vrijednosti imovine Dužnika

a) *Pravno pitanje*

Može li sud odbiti prigovor vjerovnika da je planom restrukturiranja stavljen u lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema, bez utvrđivanja odnosno ocjene vrijednosti imovine dužnika i očekivanog stupnja namirenja tog vjerovnika u slučaju provedbe stečajnog postupka?

b) *Odluka u konkretnom sporu ovisi o rješavanju pravnog pitanja*

Predmetnim pravnim pitanjem ne problematizira se dokazna snaga pojedinog podatka o vrijednosti imovine dužnika niti pitanje mora li sud prihvatiti određenu vrijednost imovine navedenu u planu restrukturiranja. Pitanje je prethodno i načelnije: može li sud uopće donijeti zaključak da vjerovnik planom restrukturiranja **nije stavljen u lošiji položaj ako prethodno nije utvrdio referentni položaj s kojim se položaj vjerovnika prema planu mora usporediti.**

Odredba čl. 61. st. 4. SZ-a zasniva zaštitu nesuglasnog vjerovnika na usporednom pravnom kriteriju. Sud ne ispituje samo što vjerovnik dobiva prema planu restrukturiranja, nego je odlučno **je li ono što dobiva prema planu povoljnije, jednako ili nepovoljnije** od onoga što bi ostvario da plana nema. Zakonska sintagma "*lošiji položaj od onoga u kojem bi bio da plana nema*" stoga u sebi nužno sadržava dva elementa koja moraju biti poznata da bi sud mogao donijeti odluku.

Prvi je položaj vjerovnika prema planu restrukturiranja. Drugi je njegov hipotetski, ali objektivno procjenjiv položaj u slučaju da plan nije potvrđen.

Tek međusobnom usporedbom tih dvaju položaja moguće je primijeniti pravni kriterij iz čl. 61. st. 4. SZ-a. Ako drugi element nije utvrđen, usporedba nije provedena, a bez provedene usporedbe nije moguće ni pravno valjano zaključiti da vjerovnik nije stavljen u lošiji položaj.

U situaciji u kojoj bi neuspjeh restrukturiranja doveo do provedbe stečajnog postupka, položaj vjerovnika u stečaju predstavlja referentnu vrijednost prema kojoj se ocjenjuje dopuštenost ekonomskog zadiranja u njegovu tražbinu planom restrukturiranja.

Predmetno pitanje važno je i zbog razgraničenja dviju različitih ocjena koje sud može provoditi u predstečajnom postupku. Jedno je pitanje je li plan restrukturiranja poslovno održiv, prihvatljiv potrebnoj većini vjerovnika i omogućuje li nastavak poslovanja dužnika. Drugo je

pitanje smije li se učinak takvog plana protiv njegove volje nametnuti konkretnom nesuglasnom vjerovniku.

Čak i gospodarski opravdan plan, koji omogućuje nastavak poslovanja dužnika i koji je prihvatila potrebna većina vjerovnika, **mora poštovati individualne zaštitne mehanizme koje zakon priznaje nesuglasnom vjerovniku**. Stoga odgovor na prigovor iz čl. 61. st. 4. SZ-a ne može biti samo da je plan prihvaćen potrebnom većinom. Takve okolnosti ne daju odgovor na zasebno pitanje je li konkretnom vjerovniku planom oduzeta vrijednost koju bi ostvario u stečajnom scenariju. Upravo zato test najboljeg interesa vjerovnika predstavlja individualni korektiv većinskog odlučivanja u postupku restrukturiranja.

Posebno snažnu potvrdu takvog pravnog shvaćanja pruža **čl. 14. Direktive (EU) 2019/1023**, koji procjenu vrijednosti dužnikova poslovanja neposredno povezuje s osporavanjem plana zbog neispunjenja testa najboljeg interesa vjerovnika.

Smisao te odredbe jest da, kada nesuglasni vjerovnik aktivira sudsku kontrolu tvrdeći da plan ne zadovoljava navedeni test, pitanje vrijednosti na temelju koje se utvrđuje alternativno namirenje **mora biti podvrgnuto stvarnoj ocjeni**. Time Direktiva razlikuje slučajeve u kojima procjena nije sporna i nije potrebno nepotrebno opterećivati postupak formalnim vrednovanjem od slučajeva u kojima je upravo odnos između namirenja prema planu i alternativnog namirenja predmet spora.

Ovo tim više što se niti Prvostupanjski niti Drugostupanjski sud uopće **nisu očitovali** na navode o vrijednosti imovine Dužnika povodom prigovora Vjerovnika. Sam Dužnik dao je podatke o vrijednosti imovine te bi se isti trebali uzeti kao vjerodostojni. Ako pak sudovi nisu smatrali podatke točnima, zakonske odredbe izrijeком predviđaju mogućnost provedbe financijskog vještačenja u svrhu utvrđenja imovine, a sukladno testu najboljeg interesa vjerovnika. Međutim, Prvostupanjski i Drugostupanjski sud te navode su u cijelosti zanemarili te su time donijeli nezakonito i nepravilno Prvostupanjsko i Drugostupanjsko rješenje.

Shodno tome, odgovor na postavljeno pitanje neposredno utječe na pravilnost pobijane odluke. Ako nižestupanjski sudovi nisu utvrdili odnosno ocijenili vrijednost imovine raspoložive za namirenje vjerovnika i nisu na toj osnovi procijenili očekivani stupanj namirenja predlagatelja u stečajnom postupku, a unatoč tome su zaključili da predlagatelj planom nije stavljen u lošiji položaj, tada se postavlja pitanje je li zakonski test iz čl. 61. st. 4. SZ-a **uopće pravilno primijenjen**.

Vjerovnik ovim pitanjem ne zahtijeva od Naslovnog suda utvrđivanje vrijednosti pojedinih nekretnina, pokretnina ili drugih dijelova imovine Dužnika niti da sam izračunava konkretnu stečajnu kvotu, već da izrijeком uputi nižestupanjske sudove da isto provedu i učine.

Nižestupanjski sudovi ne moraju predvidjeti konačni rezultat hipotetskog stečajnog postupka s matematičkom preciznošću. Međutim, mora utvrditi odnosno ocijeniti referentni stečajni scenarij u mjeri koja omogućuje odgovor na jedino pitanje zbog kojeg se test provodi: **dobiva li konkretni nesuglasni vjerovnik planom najmanje onu ekonomsku vrijednost koju bi razumno mogao očekivati da plana nema**.

Bez takve ocjene nije provedena usporedba koju zahtijeva zakon, pa nije moguće ni donijeti pravno utemeljen zaključak da vjerovnik planom restrukturiranja nije stavljen u lošiji položaj.

3. ZAKLJUČAK

S obzirom na sve prethodno navedeno u ovom prijedlogu, a iz razloga što se u ovoj pravnoj stvari radi važnim pravnim pitanjima o kojima ne postoji konkretna sudska praksa Naslovnog suda, a ta su pitanja važna za odluku o ovom postupku i za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, ali i za razvoj prava kroz sudske praksu općenito, to Vjerovnik predlaže da Naslovni sud **dopusti reviziju** u ovom predmetu.

BKS Bank AG
odvjetnik Branimir Iveković, p.p.

**Branimir
Iveković** Digitally signed
by Branimir
Iveković
Date: 2026.10.07
12:07:39 +02'00'

Popis privitaka:

- Privitak br. 1:** *rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, br. Pž-1520/2026 od dana 25. kolovoza 2025. godine;*
- Privitak br. 2:** *Vjerovnikova žalba od 25. ožujka 2026. godine;*
- Privitak br. 3:** *rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, br. St-847/2025 od dana 10. ožujka 2026. godine*
- Privitak br. 4:** *rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, posl. br. Pž-1275/2026-2 od dana 8. travnja 2026. godine*